

Olv.: Iz 42,1-4.6-7 – ApCsel 10,34-38 – Mt 3,13-17

Jézus megkeresztelkedése

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Isten hozta a Testvéreket! Urunk megkeresztelkedésének ünnepe van ma. Ezzel a nappal a karácsonyi időszak befejeződik és holnap már az évközi időszakot kezdjük el, ami elég hosszú lesz ebben az idején esztendőben. Éppen mához két hónapra lesz hamvazószerda. Urunk megkeresztelkedésének ünnepe sajátos válasz a világ számára, isteni válasz. “Ez az Én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.” - halljuk az Istentől.

Szeretnénk mi mindannyian ezt hallani, akik a keresztség által Jézushoz tartozunk és az Atya gyermekei vagyunk. Jó lenne hallani: - Ti vagytok az Én szeretett gyermekeim, akikben kedvem telik. - Isten meg akar bennünket menteni. Az egész megváltás, az egész krisztusi mű, az Egyház küldetése ebben áll. Bárcsak tudatosulna ez bennünk! Bárcsak az Egyház – ebben a forrongó világban - rádöbbenne arra, hogy mi is az ő küldetése, mi is az ő feladata. Ma ezért is imádkozunk, amikor a szentmisét meghalt Irénért, Máriáért és Ferencért ajánljuk fel.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

A mai ünnepen gondolkodjunk el a megváltottságunkon. Mit jelent az, hogy az Isten nem engedi, hogy az ember elveszen? Istennek fontos a mi életünk. Meg akar bennünket menteni. Csak az menekülhet meg, aki él az Isten ajánlatával. Húsvétkor - abban az üzenetben, ami olvasható volt itt a bejáratnál és amit többeknek elküldtem, - Isten válságkezelő programjáról elmélkedtem. Vannak ilyen programok a világban. Istent utánozza mindegyik. A kérdés csak az, hogy az ember él-e ezzel a lehetőséggel.

A mai ünnep lényege egyszerűen így fogalmazható meg: Isten jön el hozzánk!

Isten azért jön el hozzánk, mert mi hátat fordítottunk az Istennek, menekülőre vettük. Isten azért jön el hozzánk, mert szolidáris velünk. Isten megmentő programja ezt jelenti: szolidaritás.

Isten valóban eljön a mi világunkba.

Nem mi megyünk Hozzá. Nem mi keressük Őt.

Ő jön el hozzánk és ez azt jelenti: megnyílik az ég.

Bezárult az ég amikor az ember elfordult Istentől és magára maradt. Egy bezárult ég alatt keresi az ember a maga útját, a maga boldogságát. Ha szétnézünk a mai világban és keressük, hogy az ember mennyire találja meg a maga boldogságát, akkor látjuk, hogy Istennek ez az embermentő szolgálata, ez a megváltó műve ***igen nagy felelősséget ró ránk.***

Ez a világ amelyben élünk szellemiségében individualista, sikerorientált és valójában minden bajunk innen származik. Minden ember individuum, de egyet nem szabad elfelejteni, hogy minden individuum egy közösségből él, ahol elgondolkodhat az életéről, az ő egyéni életéről, amely közösség őt hordozza, fölneveli, amely közösség őt átöleli. Ha ez az ember egy túlzott individualizmusnak és egy túlzott sikerorientált szemléletnek lesz az áldozata, akkor veszélyben van az élete. Angela Merkel mondta a napokban, hogy a ***multikulturális világnak vége van.*** Tökéletesen igaza van még akkor is, ha egyesek ezt nem értik, vagy nem akarják érteni. Igen, ez a világ amelyben élünk a kultúrák hadszíntere lett, vagy a vallási felekezetek harcának a színtere lett.

Ezzel kapcsolatosan nagyon érdekes *a filozófusok értelmezése is*, akik arról gondolkodnak, - attól függetlenül, hogy milyen indíttatásúak és milyen szemléletmódjuk van, - hogy a demokráciák a homogenitás jegyében szerveződnek és élnek az életüket. Illúzió a kultúrák egymás mellett élését hangoztatni. Általában asszimilálódunk és ha nem képes valaki asszimilációra, akkor időzített bombaként van jelen egy társadalomban, egy közösségben, akár egyénről, akár közösségről, akár vallási felekezetről van szó.

Keresztelő János csodálkozik azon, hogy Jézus jön, hiszen neki kellene Jézushoz mennie, ő az előfutár, ő a Völegény barátja. Jézus a völegény, aki nászra készül velünk emberekkel, ünnepelni akar velünk, meg akar menteni a magánytól, meg akar menteni attól az úttól, amelyen a magunk feje után megyünk. Magához akar vonni, mint Völegény, hogy együtt Reá figyelve, Isten terveit megvalósítva boldogok legyünk. Keresztelő János fönnakad ezen: *Te jössz hozzám, hogy kereszteljelek meg, amikor nekem kellene Hozzád menni?*

Jézus azt mondja: Hagyd, ennek meg kell történnie és beteljesedik az Igazság.

Az Igazság egyenlő Istennel. Az Igazság egyenlő Isten akaratával.

**Aminek be kell teljesednie ebben a világban az nem más,
mint újra a középpontba kell állítani az Isten akaratát.**

Nekünk embereknek ehhez kell igazodnunk mint egy jó zenekarban, ahol minden hangszer, vagy egy vokális hang esetén amikor egy karról van szó, akkor minden egyes emberi hang az alaphanghoz igazodik, hogy az előadás harmonikus, élvezhető legyen, emberi alkotás legyen. Az embernek Isten hangjához, Isten akaratához kell igazítania a maga akaratát.

Hol a helye a keresztényeknek a mai világban?

Valójában erről van szó. A gond az, hogy *nem vagyunk a helyünkön*. Európában és a civilizált világban mi keresztények nem vagyunk a helyünkön. Elbizonytalanítottak bennünket, talán engedték is elbizonytalanítani magunkat. Távol kerültünk az Isten akaratától is, mert a magunk feje után megyünk. Főlszabadítottak bennünket az istentelenek, bezárult az ég és egy zárt ég alatt kóválygunk. Ha igazán komolyan vesszük a kereszténységünket, ha elhisszük azt, hogy a kereszténységnek üzenete van, küldetése van az emberiség számára, akkor *meg kell találnunk újra a helyünket ebben a világban*.

Jézus jön. Jézus jön közénk. Jézus jön hozzánk. Kikhez jön?

Azokhoz az emberekhez jön, akik ott gyülekeztek Keresztelő János körül és a bűnbánati keresztségre vártak. Tipikus zsidó gondolkodás. Meg akarnak tisztulni. Az ő erkölcsi törekvésük non plusz ultrája az: meg akarnak tisztulni a bűneiktől és úgy gondolják, hogy magukba nézve tudatosan bennük a rossz amit tesznek – ez nagy igazság – és akkor megújulnak. Az már egy másik kérdés, hogy meg tudnak-e újulni az életben a továbbiakban. Alapvető emberi probléma, hogy meg akarunk tisztulni mindannyian, bűnbánatot tartunk, fogadkozunk, aztán általában ennyiben marad minden. Minden marad a régiben.

Ez a hatalmas tömeg ott van és Jézus ezek közé áll, akinek erre nincs szüksége, hiszen neki nincs bűne, de ki akarja fejezni, hogy közéjük jött. Később meg is kapja a magáét amikor azt mondják: “A vámosok és bűnösök Barátja.” Jézus vállalja, mert ő nem azért jött, hogy megítélje az embert. Még csak nem is ítéli meg. Jézus jön és hisz abban, - ez az Isten logikája (totál logikátlan egyébként): ez a szeretet, - hogy

**ha Ő közel jön hozzánk, akkor az Ő közelsége minket érint,
az Ő közelsége minket motivál, formál és alakít.**

Semmit nem ér el az ember azzal, hogy kritizál, ítélkezik. Azzal csak megkeményíti a másikat. Ez a magatartás, ez a lelkület amit Jézus jelenít meg ebben a világban, *ez az Isten akarat*. Tehát Isten azt várja tőlünk, hogy mi elfogadjuk egymást, megértjük egymást mindenek ellenére, megbocsássunk egymásnak. Ebben áll a keresztény érettség. Nem keresztény erkölcsiség, mert ki az

erkölcsös? Ebben áll a keresztény érettség, hogy az ember így viszonyul a másikkal és lehetetlen, hogy ez ne érintse a másik embert. Mit jelent ez a másik ember életében, ez titok, de Isten megmentése e szerint történik. Múltkor beszéltem arról, hogy nem vagyunk mi kibékülve a szeretet Istenével. Bár sokat beszélünk a szeretetről, de azért mi szeretnénk, ha Isten kicsit keményebb lenne, ütne oda néha, persze nem nekünk, a másikkal. Nem nagyon tudunk mit kezdeni az ilyen Istennel, aki

azt akarja, hogy mindannyian így forduljunk egymáshoz, ahogy Ő fordul hozzánk.

Testvérek! Ez az igazság. Jézus amikor Jánosnak azt mondja, hogy hagyj, mert be kell tejesedni az Igazságnak, akkor ez azt jelenti: Az Igazság az Isten akarata, Isten így gondolja el a világ megváltását. Rendkívül fontos, hogy mi emberek erről helyesen gondolkodjunk. Próbáljuk tudatosan e szerint – amit most akár szolidaritásnak mondhatok, - rendezni a gondolatainkat, programjainkat, emberi kapcsolatainkat. Szolidaritásról sokat beszélünk azért, mert szolidárisnak lenni nagyon nehéz. Az nem szolidaritás, ha valakinek adok ezt, vagy azt, vagy amazt. Ez legfeljebb szánalom, valamilyen fajta együttérzés. A szolidaritás egészen más. A szolidaritás azt jelenti, hogy azonosulok a másik emberrel, keresem a módját, hogy miképpen fejezhetem ki annak a másikkal, hogy ő fontos nekem.

Jézus ezt teszi. Így ment bennünket embereket. Így váltja meg a világot az Isten. Ezért hallatszik az égből az Isten szava. Végre megint megnyílik az ég: “Ez az Én szeretett Fiam, benne telik kedvem.” Jézus az Isten akarata szerint van jelen. Lehajol. Többről van szó: közénk lép és aztán együtt akar velünk fölemelkedni.

***A keresztség is erről szól. Alámerülünk, hogy aztán Istenben új életet kezdjünk.
Kiemelkedünk a mélységeinkből, ebből az individualista szemléletből
és közösségi emberekké leszünk.***

Mostanában oly sokat hallunk arról, hogyan kellene az embereknek együtt élni. Sajnos az az igazság, mintha ma már nem lenne helye az Egyháznak, nekünk keresztényeknek ebben az egész rendszerben. Nekünk, akik talán Jézushoz tartozunk, akik megváltottak lennénk. Ez csak abban az esetben igaz, ha mi valóban képesek vagyunk közelíteni a másik emberhez. Készek vagyunk megbocsátani a másikkal. Ebben az esetben vagyunk Krisztus-követők. Ebben az esetben mutatunk mintát a világnak. Itt van a gond, mert annyira belesimultunk a világba, hogy már nincs krisztusi minta. Már arról nincs szó, - amit az őskeresztényekkel kapcsolatosan hallunk, - hogy nézzétek, mennyire szeretik egymást.

Az Egyháznak meg kell találni a helyét.

A frontvonalban van a helye, ott ahol lőnek és nem visszahúzódnak és távol tartani magunkat minden kényes kérdéstől, minden nehéz helyzettől, esetleg még arra is hivatkozni, hogy az Egyházat meg az államot szétválasztották és az állam magára vett egy csomó szociális és egyéb feladatot. Ebben is volt egy dafke. Tudjuk mi azt csinálni, nincs szükségünk az Egyházra. Nincs szükség a keresztény eszmeiségre. Nem tudják csinálni, nem képesek. Mi meg szépen szemérmesen, vagy pedig önző módon hátrább lépegetünk, aztán csodálkozunk azon, hogy nincs közünk a világhoz. Csodálkozunk azon, hogy kapjuk a kritikát, hogy mit jelent a kereszténység? Az, hogy elmentek a templomba és imádkoztok? Biztos, hogy ez is fontos. Csakhogy a világban a gondolkodás más. Vajon azok az emberek akik közé odaállt Jézus, azok jézusian gondolkodtak? Ugyan.

A válságterületeken van a keresztények helye, a kirekesztettek között, a bajban levők között, a szegények között. Magyarország 80%-a szegény. Az emberiség 80%-a szegény. A rendtársaimmal beszélgettem, mi hogyan éljük a szegénységet? Mi szerzetesek szegénységi fogadalmat is teszünk. Mi úgy étkezünk mint a szegények? Komoly kérdések ezek. Ha azt akarjuk, hogy ebben a globalizált világban a szeretet globalizációjáról lehessen beszélni, akkor valóban nekünk a helyünket meg kell találni. Testvérek, nem itt van a helyünk, nem a templomban. Ide azért jövünk, hogy feltöltődjünk. A helyünk nem itt van. Tételtévesztés, ha azt hisszük, hogy...

Magyarországon itt van a nyugdíjpénztár kérdése.

Annak idején Skrabski Árpádék fölemelték a hangjukat: - Vigyázat, ez egyszerűen szétveri a szolidaritás alapon álló nyugdíjpénztárakat és elszegényíti az államot, mert ahhoz, hogy a nyugdíjat fönnt lehessen tartani, állandó kölcsönöket kell fölvenni az államnak. Ők kiegészítő nyugdíj- és egészségpénztárakról beszéltek, ami egészen más. Szolidaritásról beszélünk egyfolytában és az emberek ma sem értik, hogy miről is van szó ebben az egész kérdésben. Az Új Ember foglalkozik – a leghitelesebb ember válaszáként – ezzel a kérdéssel.

Testvérek! Hol a helyünk? A frontvonalban, a válságterületeken, ahol meg kell jelenítenünk az embereknek a megváltó Jézus Krisztust. Ez lelki békét ad, mert a helyünkön vagyunk és Isten fiaiként vagyunk jelen a világban, akikben az Atyának kedve telik. Azt kívánom a testvéreknek, legyen igényük arra, hogy az Isten kedve szerint éljünk.

***Legyen nekünk fontos, hogy az Istennek tetszik-e az életünk vagy sem.
A legfontosabb az, hogy az Isten hogyan vélekedik rólunk.***

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Ne felejtsük el, a kereszténység függvénye annak, hogy miképpen van szerepünk a világ formálásában, alakításában. Nincs olyan, hogy mi keresztények vagyunk, de az Egyház romokban hever. Nincs olyan, hogy mi keresztények vagyunk, de a világ rohanjon a vesztébe, mi mossuk kezeinket. A kereszténység elkötelezettség. Jézus nem azért jött, hogy megmutassa magát ebben a világban, hanem azért jött, hogy segítsen. Azt is megmondta, hogyan lehet magunkon és egymáson segíteni. Úgy, hogy jobban figyelünk arra, mit akar Isten tőlünk emberektől. Ilyen egyszerű, csak ennek lényege a mindennapokban az, hogy *az ember az egyéni javát megelőzi a közösség java.*

+ Á L D Á S +